

seødelæggelsesvåben, der er blevet brugt mod den irakiske befolkning, som om det var et eller andet, der foregik i går. Nu er det lige slemt, at det er foregået for mange år siden, eller det foregik i går, men det foregik altså i 1988.

Problemet er, at enhver ved, at den regering, der sad i 1988, intet gjorde for at protestere mod det. Jeg har jo spurgt statsministeren, for han sagde: Hvor var venstrefløjen dengang? Ja, vi fra venstrefløjen stod derude og demonstrerede imod Saddam Hussein. Så jeg spurgte: Hvor var statsministeren? Statsministeren havde ikke lige udtalt sig om det spørgsmål, men regeringen havde vel udtalt sig.

Nej, der blev tilsendt et fedtet notat fra Udenrigsministeriet om, at man vistnok ovre i FN helt generelt havde udtalt sig mod anvendelse af giftgasser i Iran-Irak-konflikten. Det var, hvad det kunne blive til. Men hvor lå der en klar afstandtagen fra den borgerlige regering, som statsministeren var en del af på det tidspunkt? Hvor lå der dengang en klar afstandtagen til Saddam Hussein, da han brugte giftgassen – og ikke 15 år efter?

Da glemte man det. Dengang det var aktuelt, glemte man det. 15 år efter er man kommet i tanker om det. Jeg er dybt imponeret over statsministerens evne til ligesom at engagere sig, når han skal prøve at tale uden om den historie. Men virkeligheden er jo, at man har forsøgt at give det indtryk, at den aktion, der skulle gennemføres, skulle gennemføres for at afvæbne Saddam Hussein.

Så har man selvfølgelig et problem, hvis det viser sig, at Saddam Hussein ikke har de masseødelæggelsesvåben, som man skulle finde. Jamen, siger statsministeren, der var en masse andre gode grunde til at afvæbne Saddam Hussein. Ja, jeg er helt enig.

Det var bl.a. derfor, vi fra venstrefløjens side protesterede, dengang den borgerlige regering understøttede, at man fra Helsingør Skibsværft byggede krigsskibe til Saddam Hussein. Der var masser af grunde til at gå imod Hussein, og det har der været, siden han kom til magten. Der har altid været grunde til at være imod Saddam Hussein, så det er helt klart.

Problemet er, om man tror på en international retsorden. Det er jo spørgsmålet. Der er jo mange steder, hvor der er grunde til at gøre noget mod regimer, der ikke opfører sig ordentligt, men hvor ligger det grundlag fra FN, som bemyndiger en aktion på baggrund af ønsket om

at komme af med Saddam Hussein, fordi han er en ond diktator? Hvor ligger det mandat?

Det synes jeg statsministeren skal svare på. Hvis statsministeren kan gå herop og sige, at i resolution dit og dat står, at Saddam Hussein er en ond fyr, og derfor har vi ret til at lave en militær intervention, så er det fint. Så skal jeg undlade nogen sinde at berøre det spørgsmål mere, mens jeg er medlem af Folketinget. Men gør lige det, vil jeg sige til statsministeren.

Så var der en interessant artikel i dag i Berlingske Tidende, hvor der står: Hvis Irak, hvorfor så ikke Burma? For en anden interessant ting er jo den meget selektive opfattelse, statsministeren har af, hvor der skal gribes ind. Men jeg kunne egentlig godt tænke mig, at statsministeren svarede.

Hvis der skal gribes ind over for diktatoren Saddam Hussein, hvorfor skal der så ikke gribes ind over for diktaturet i Burma? Hvorfor skal der ikke laves en militær aktion, hvor man sætter diktaturet i Burma stolen for døren? Og hvad med Tjetjenien? Statsministeren nævnte massegrave. Statsministeren nævnte mord på uskyldige; ja, det foregår i Tjetjenien. I Tjetjenien kan man uden for alle russiske militærbaser finde massegrave.

Senest er der forleden nu igen blevet myrdet menneskerettighedsaktivister af russiske styrker. Hvornår ser vi handling fra regeringen der? Der ser vi smiskeri med Putin nede i Bruxelles og alle mulige andre steder. Hvornår ser vi handling? Hvornår ser vi aktivitet? Eller er det kun Saddam Hussein, fordi der tilfældigvis var meget olie i Irak, og så var det dér, der skulle slås til, hvorimod man ikke har den samme interesse, når det gælder Burma, eller når det gælder Rusland, eller når det gælder alle de andre steder, hvor der er diktatorer, som bør bekæmpes. Jeg synes, statsministeren skylder en besvarelse.

Kl. 20.55

Så til sidst: Da statsministeren og regeringen åbenbart ikke synes, at det der med folks bolig er et vigtigt spørgsmål – jeg synes ellers, det er et utrolig vigtigt spørgsmål, fordi alle bor jo et sted, men det synes man ikke fra regeringens side – så ville man snakke om kriminalitet.

Jeg blev egentlig glad for statsministerens indledning. Vi lovede at forhøje strafferammen for vold og voldtægt, sagde statsministeren. Det er sket, og vi ser nu de første resultater. Så tænkte jeg, at nu kommer resultaterne af, at man har forhøjet strafferammen. Hvad var så resultaterne? Jo, resultaterne var en begyndende stigning i